

ПЪТЕКА

СЕДМИЧЕНЪ ВѢСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Година III	Годишенъ абонаментъ 60 лв. За половинъ година 30 лв. За чужбина 80 лв. ОТДѢЛЕНЪ БРОЙ 2 ПЕВА	Одобрень и препоръчанъ отъ Министерството на Народното Просвѣщение съ № 19263 отъ 16 юний 1939 г. РЕДАКТОРИ: КАЛИНА МАЛИНА И ПЕТКО СТОЯНОВЪ	РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ ул. Царица Йоанна 29 (Кръстенъ базаръ) Тел. 271 Пош. чекова сметка № 1328	БРОЙ 12
----------------------	---	--	---	--------------------------

Новиятъ филмъ „ПЪСЕНЬТА НА БАЛКАНА“

Знаете ли?

ПИСМА ОТЪ ЛЕЛЯ ЛАЗАРИНА ДО ПЖТЕЧКОВЦИ

Мили мои пжтечковци,

Днесъ любимата Пжтека носи много изненади: и купони, и романи, и задачи, и награди!..

Вестничето ни порастна цѣли пълни шестъ страници; то се списва и за малки, и голѣми ученици.

И въ картинкитъ му, вижте, днеска има изненада — въ първата лежи самичко селянче съ кавалъ въ ливада.

— Че кое е туй момченце съ везаната бѣла ризка съ панталонки на квадрати?
— То е българска артистка.

— Името ѝ? — Маргаритка
— А години? — единайсѣтъ
— Ще я видите на филма, щовъвъ Роаялъ играй се.

Тя на всички пжтечковци ще говори отъ екрана въ българския говорещъ филмъ, въ филма Пѣсень на Балкана.

Въ третата картинка сжщо Маргаритка е съ козичка надъ която е навела русокоса си главичка.

Както хубаво играе, на момченце тя прилича. Даровитата артистка въ филма Великъ се нарича.

А на срѣдната картинка легнала край дѣдо близко сутринъ рано на тревата друга мѣничка артистка.

Въвъ живота е Свиленка, на екрана е Росица, казватъ, че била голѣма палавница, бърборица.

Нашето изкуство родно зрѣе бързо преуспява, както виждате и въ филма то се вече проявява.

Много поздрави сърдечни въ градове, сѣла далечни на пжтечковцитъ всички ученици, ученички

праща Леля Лазарина

на братъ му и единъ неговъ другаръ отъ турцитъ и хвърля-

нето на труповетъ имъ въ Марица.

*Петко Киряковъ презъ 1864 год. отишълъ въ Атина и постѣпилъ въ военното училище. Презъ 1866 год. пжтувалъ въ (Следва на стр. 5)

1. Кой е тоя нашъ голѣмъ общественикъ и революционеръ отъ преди освободителната епоха?

2. Знаете ли писателската и вестникарската му дейность?

3. Знаете ли случай, който подчертава самоотвержеността му?

4. Кой другъ случай знаете на предаване на български революционери, които се отпра-

вятъ отъ Ромъния въ поробена България?

Отговоръ на поставенитъ въ №3 на „Вестникъ за юноши“ въпроси:

* Капитанъ Петко Киряковъ, или Петко войвода, единъ

отъ най-доблестнитъ покровители на поробения български народъ, роденъ на 6 декемврий 1844 год. въ село Доганъ Хисаръ. Действувалъ е почти изключително южно отъ Родопитъ. Причина за обявяването му за нелегаленъ било убийството

и съобразителниятъ капитанъ реши да се възползува отъ това. Като вдигна платна, той се хвърли напрѣко на голѣмия французинъ и го атакува съ всички орджия. Но вѣтрътъ утихна, и „Леда“ трѣбваше да се върне назадъ. Маневрирайки, тя попадна точно подъ боевия огънь на френския корабъ.

Залпътъ трѣсна и малкиятъ, красивъ фрегатъ цѣлъ затрепѣра подъ тия изстрели. Можеше да се помисли, че фрегатата ще загине. Но не: моряцитъ се заусетиха, вдигнаха запаснитъ платна и фрегатата отново атакува французитъ. Но Милонъ не даде да му прѣсѣкатъ пжтя и направи съотвѣтната маневра. Сега двата кораба вървѣха единъ до другъ, на разстояние единъ пистолетенъ изстрелъ, стреляйки единъ въ другъ отъ всичкитъ си странични орджия. Това бѣше единъ отъ ония убийствени двубои, само спомена за който залива лѣтописа на британския флотъ съ потоци кръвъ.

Бѣше тихо, безвѣтрено време, и затова двата кораба изведнѣжъ се обвиха съ гѣстѣ, черенъ димъ. Виждаха се само върховетъ на мачтитъ. Противницитъ вече не можеха да се виждатъ единъ другъ. Тѣ бѣха потънали въ тъмнина, която се освещавахе отъ червенината на огъня. Даже орджията се пълнѣха въ сжщата мъглива атмосфера. На кърмата и предната куличка стоеха морскитъ войници въ червенитъ си мундири. Тѣ акуратно зарядяваха карабинитъ си и стреляха по посока на неприятеля, но и тѣ, като артилериститъ, не виждаха оня, въ който стрелятъ. Пъкъ и, наистина, можеше ли да се види загубата на неприятеля, когато не виждатъ загубата, която самъ търпишъ?

Действително, тъмнината бѣше тѣй непроницаема, че артилеристъ, който стои при орджиято, не можеше да види какво става при съседното орджие. Ревътъ на орджията се смѣсваше съ рѣзкия трѣсъкъ на пушечнитъ истрели. Чуваше се гърма отъ разрушаващитъ се дървени части, на палубата съ трѣсъкъ падаха части

отъ мачтитъ. Офицеритъ ходѣха назадъ и напредъ, ободрявайки артилериститъ. Капитанъ Джонсонъ се стараше да разгледа какво стѣва на неприятелския корабъ и, като свали тригѣлната си шапка, разгонваше предъ себе си дима. Като видѣ Вартонъ, минаващъ край него, той весело извика:

— Весела работа, Бобъ!

А после, като си спомни за дисциплината, съ по-сдържанъ тонъ добави:

— Какви сж загубитъ, мистеръ Вартонъ?

— Счупени сж главния рей и хафела!

— А кжде ни е знамето?

— Сжжсано е отъ изсгрелъ и падна въ морето.

Французитъ ще помислятъ, че се предаваме. Вземете знамето отъ командирската лодка и го вдигнете на бизантъ мачтата.

— Слушамъ, сър!

Точно между капитана и лейтенанта падна снаряжъ и разруши сандѣка, върху който бѣше поставенъ компаса. Димътъ се разсѣ за нѣколко мига и капитана можа да се убеди, че тежкитъ орджия на французитъ причиняватъ на фрегатата страшни вреди. Отъ „Леда“ оставаха само трѣски. Палубата бѣше осѣяна съ трупоге. Амбразуригъ за орджията бѣха разрушени. Едно осемнадесѣти сантиметрово орджие бѣше обрѣнато.

Войницитъ на кораба и кулата продължаваха да стрелятъ, но половината орджия вече бѣха докарани до мълчание. Около тия мълкнали орджия лежаху купове мъртви тѣла.

— Гответе се да отразите абордажъ! — извика капитанътъ.

— Вадете ножове, момчета! — изкомандва Вартонъ.

Командуваниятъ войницитъ капитанъ заповѣда:

— Прекрати стрелбата! Дай залпъ, когато врага почне да се качва на палубата! (Следва на стр. 2)

АРТУРЪ КОНАНЪ ДОЙЛЪ

ЧЕРНОТО ЗНАМЕ

(Продължение и край).

Но великолѣпната дисциплина на британскитъ моряци се показва въ всичкия си блѣсъкъ въ тоя критиченъ моментъ. Лодкитъ бързо се върнаха назадъ и следъ нѣколко минути фрегатата вече бѣше приведенъ въ бойна готовность. Артилериститъ стоеха при орджията, а войницитъ поглеждаха отъ паранетитъ, разглеждайки величествения френски корабъ.

„Леда“ описа полукръгъ и се премѣсти назадъ. Французитъ направиха сжщото. Вѣтрътъ бѣше много слабъ, на синята повърхность на водата се виждаше едва забележимо вълнение. Противницитъ отиваха сега къмъ открито море. Цѣлта на французитъ бѣше да дойдатъ до устието на канала, да затворятъ изхода отъ него и да разстрелятъ беззащитната „Леда“. Корабитъ бѣха раздѣлени на сто метра, и англичанитъ ясно слушаха движението на палубата на френския корабъ.

— Лошо положение, мистеръ Вартонъ, — каза капитанътъ.

— Нищо, съръ, случва се и по-лошо. Трѣбва да се държимъ на сжщото разстояние и да разчитаме на орджията си. Хора тѣ иматъ твърде много и ако имъ се удаде да ни атакуватъ отъ страна, ще се намѣримъ въ много неприятно положение.

— Виждамъ на палубата имъ войнишки мундири.

— Да. Това сж две пѣхотни роти отъ Мартиника.

— Е, сега, струва ми се, пипнахме ги! Увеличете платната и когато минемъ край неговата носова часть, стреляйте отъ всички орджия.

Действително, тая минута духна малъкъ вѣтрецъ